

ges til at yde mere, og det er derfor umuligt at føre den kommunale Husholdning paa en tilfredsstillende Maade uden en Forøgelse af Indtægterne, det gælder baade her og andetsteds. Det er saa, at Udviklingen af det kommunale Selvstyre betyder, at Staten overfører til Kommunerne Op-gaver, som den tidligere selv har paataget sig, og at den nyere sociale Lovgivning ogsaa faaar den Tendens at overlade til Kommunerne at bringe dem ud i Livet. Jeg tog i andet Formaal Staden Kjøbenhavns Regnskab for 1890 og sammenlignede det med Regnskabet for 1900. Det viste sig blot for dette Tiaar, hvor Indbyggerantallet kun er steget i Forholdet 7 : 8, at medens Udgiften og Indtægten i 1890 balancere med $8\frac{1}{2}$ Mill. Kr., balancere de, eller rettere sagt balancere de ikke, i 1900 med over 13 Mill. Kr., og undersøger man de enkelte Hovedposter paa Regnskabet, forstaar man saare godt, at det ikke kan være anderledes. Jeg skal nævne et Punkt, om hvilket der har været nogen Diskussion mellem den fungerende Indenrigsminister i hans Egenskab af Justitsminister og mig. Det er Kjøbenhavns Politivæsen. Jeg agter ikke at optage nogen Diskussion om et større Statstilskud til Kjøbenhavn, men jeg skal gøre opmærksom paa, at de kjøbenhavnske Polititudgifter i 1890 udgjorde 800,000 Kr., medens de i 1900 vare stegne til 1,350,000 Kr. Nu siger man: Ja, men det er ogsaa en farlig Bunke Politibetjente, I have, I behøve jo slet ikke saa mange. Dette er nu egentlig ikke den kjøbenhavnske Befolknings Mening. Men ganske særlig skal jeg gøre opmærksom paa, at naar disse Udgifter ere stegne saa overordentlig stærkt i Kjøbenhavn i det forløbne Tiaar, er Aarsagen slet ikke udelukkende eller væsentlig de egentlige Polititudgifter, men de Krav, vi efter udtrykkeligt Paalæg fra Statsfængselsmyndighedernes Side have maattet efterkomme ved Forbedring af det kjøbenhavnske Fængselsvæsen. Vi fik allerede i Midten af 70-erne den Besked, at de kjøbenhavnske Arrester vare i en Tilstand, som var ganske uforsvarlig, og tiltrængte en Forbedring, og det var rigtigt. Men hvad er Følgen? I 1890 var Udgiften til Fængselsvæsenet 164,000 Kr., i 1900 305,000

Kr., og regner man dertil, hvad man bør regne, Forrentningen af de Byggeforetagender, vi have maattet foretage efter bestemt Paalæg af Fængselsmyndighederne, er Udgiften paa denne Konto steget yderligere fra 16,000 Kr. til 88,000 Kr., og saa kommer man til en Udgiftstigning fra 180,000 Kr. til 393,000 Kr., altsaa en Forøgelse af over 200,000 Kr., alt sammen som Følge af Foranstaltninger, som vi have været ganske ude af Stand til at modsætte os. Jeg beklager det ikke, men jeg gør opmærksom paa Kendsgerningen. Noget lignende gælder med Hensyn til Alderdomsunderstøttelsen. Man kan mene, som man har ment, at der er Kommuner i Landet, som have tjent ved Alderdomsunderstøttelsesloven, men det er ganske sikkert ikke Tilfældet for Kjøbenhavns Vedkommende. For Kjøbenhavns Kommune er Forholdet dette, at ganske vist er Udgiften til Fatigvæsenet under de gunstige Forhold, som have været til Stede, i den sidste Periode kun stegen fra 1,343,000 Kr. til 1,474,000 Kr., men den samlede Udgift af Forsørgelsesvæsenet, fraregnet Statens Tilskud til Alderdomsforsørgelsen, er stegen fra 1,343,000 Kr. til 1,981,000 Kr., altsaa med 650,000 Kr. Endvidere maa jeg gøre opmærksom paa en stor Sag. Det er Indlemmelsen af de omliggende Distrikter. Det er let nok bagefter at sige, som ogsaa kjøbenhavnske Borgere have gjort: Hvorfor have I gjort det? Da vi foretog det Skridt og opnaaede Lovgivningsmagtens Tilslutning, var det i Erkendelsen af, at dette vilde være den bedste og lykkeligste Ordning baade for Staden og de omliggende Distrikter, men vi vare ogsaa fuldstændig klare over, at dette vilde i de nærmeste Aar medføre en betydelig Udgiftsforøgelse, og at Indtægtsforøgelsen ved ny og bedre Skatteydere først vilde fremkomme paa et langt senere Tidspunkt, som maaske ingen af os vil komme til at opleve. Nu vel, vi have taget den Byrde og have været villige til at bære den, men vi forlange saa ogsaa, at Staten ikke skal gøre os det umuligt at bære den.

Endelig nævner jeg et Forhold, som det forekommer mig maa vække Sympati hos alle, nemlig det kjøbenhavnske Skolevæsen. Udgifterne til Kjøbenhavns Skole-